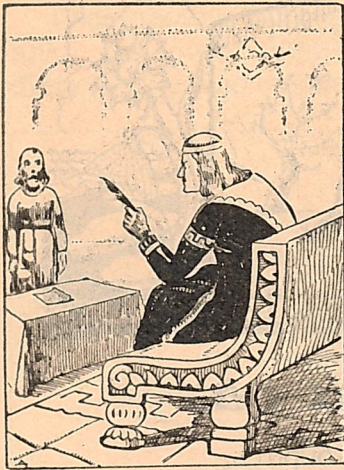

Дандоло*).

Веднаж републиката Венеция поискала да сключи миръ съ Византия. За тази цел, тя опълномощила и изпратила при византийския императоръ единъ отъ най-гордитѣ си синове — Дандоло.

Като пристигналъ въ Цариградъ, Дандоло се отправилъ въ двореца, където го приели и въвели въ единъ голѣмъ салонъ. Тукъ го очаквалъ императорътъ съ приготвенъ и написанъ вече договоръ.

— Прочетете, — казалъ той на Дандоло, — и подпишете.

Дандоло прочелъ договора, но изведнажъ поблѣднѣлъ отъ ядъ и извикалъ:

— Този договоръ ще опозори моето име и това на отечеството ми. Азъ нѣма да го подпиша!

Строгиятъ императоръ се стресналъ и станалъ на крака. Дандоло го пронизалъ съ единъ остъръ погледъ.

Императорътъ поискалъ да приказва за подаръци, но Дандоло се възмутилъ отъ тази срамна постъпка.

Тогавъ заплѣненъ отъ яростъ, императорътъ извикалъ:

— Ако не приемешъ, знай, че ей сега ще повикамъ четирима вѣрни роби, които ще те вържатъ и, тамъ, въ твойтѣ очи, едно нагорещено желѣзо ще изгаси за винаги погледа ти. Така че, побързай и отговори най-после „да“.

Дандоло мълчалъ.

Донасятъ едно нажежено и червено вече желѣзо.

Дандоло продължавалъ да мълчи.

Поднасятъ го до разпаленитѣ му очи.

Дандоло мълчи.

Кръвта потича отъ окото, гдето се забива червеното желѣзо.

Той мълчи.

Месото дими.

Дандоло продължава да мълчи.

И когато дѣлото на джелатитѣ било свършено, спокоенъ и твърдъ Дандоло казалъ: „Родината е спасена!“

*) Хенрихъ Дандоло билъ многоизвестенъ дожъ (управителъ) на Венецианската република. Той е живѣлъ презъ XII вѣкъ. Умрѣлъ е столѣтникъ въ 1205 г. Билъ е изпратенъ да преговаря съ Византийския императоръ Емануилъ Комненъ презъ 1171 г.